

Jy moe nie pleu nie

“Zwarte Piet, wie kent hem niet?” zongen ooit de easy going, niet bepaald als countryzangers bekendstaande leden van de muziekgroep Het Goede Doel aan het begin van de jaren tachtig. Onder wat men hier, enigszins megalomaan, het intradostje van een oude librije noemt, zwaaide tot voor kort de zeker niet als een beauty is but skin-deep, maar in zijn algemeenheid zeer kundige Pleunie de Pree de bibliothecaire scepter. “Pleunie de Pree, wie kent haar niet?” wil ik daarom bovenstaande clicksong – maar niet heus – hertitelen.

Pleunie pensioneert, het is niet anders. We hebben haar allemaal zien lachen in haar vuistje, kortom ‘ridere in stomacho’, toen woorden als filetje of het meervoudige oenochoai moesten worden ingevuld. Nu heeft ze er evenwel voor gekozen om ook zelf te worden geïnterrogeerd, niet in haar Plat-Zeeuws-Vlaams of in runentekens, zelfs niet in het glagolitische schrift, maar in simpel Standaardnederlands. Nu ja, simpel ...

Niet gehinderd door hexakosioihexekontahexa- (666 is het aantal woorden in deze dicteeopdracht – tel straks maar na!) of triskaidekafobie (de vrees voor het getal 13, de zoveelste keer dat deze proef wordt georganiseerd) hatsiekiedee, als deelnemer aangeschoven. En wat is dat dapper! Pleunie heeft misschien, dat weten we niet, couragewater gedronken, een marctje, een maderaatje of wie weet wel een likoretje, maar haar kennende heeft zij zulke stimuli niet nodig. Dit evenement, dat in feite maar een klein nicheje is, heeft dat óók niet nodig. (Kijk bijvoorbeeld maar eens hoeveel mensen in Nederland en Vlaanderen aan bobsleeën doen of dholes kweken, namelijk vele malen méér.) Er valt hier, op een weliswaar prachtige, deels nat-in-nat geschilderde aquarel na, helemaal niets te verdienen, slechts de eer, en dat is dan nog een dubia laus [twijfelachtige roem]. Waarom zou je dan in ’s hemelsnaam prestatieverhogende middelen tot je nemen? Het zou simpelweg oerend dope zijn om zoiets te doen, net zoals het nonsensicaal is om je voor te bereiden – hoe open-minded we in de Lage Landen ook mogen zijn – door als man, uit bijgeloof, met een jarretellengordel onder je corduroy broek mee te schrijven of, voorafgaand aan deze test, met basdrums bijvoorbeeld een schlager in zesachtstenmaat te spelen. Dope en/of superstitie: niet aan beginnen.

Maar toen ik, net vanmiddag nog, wat merorim uit een potje viste en relaxed oelekend mijn oosterse bikkeselement maakte, bedacht ik opeens, wat als Pleunie wint, en zij jullie zegezing hier straks in ontvangst mag nemen? Zouden jullie niet denken dat er pots-de-vin betaald zijn, of wie weet een beloning in natura is gedaan? Vergeet dat laatste maar, want dan kennen jullie Leo, haar man, nog niet, die mij klits klats klandere, van de ene bil op de andere, manu propria alle kanten van dit etablissement zou laten zien. Het is om precies dezelfde reden dat ik zeker niet zal denunciëren welke kleding Leo momenteel onder zijn jeansbroek aanheeft ...

Alle larie en apekool nu evenwel op een stokje. Pleunie, we gaan je missen. Wat heet ... ze missen je hier nu al. De employé-directeur van deze boekenbusiness vertrouwde mij toe dat de jou zo toegenegen directeurs-sportief, nadat jij en je expertise hier waren vertrokken en jij je voormalige baas en zijn personeel na je dérouté in grenzeloze verwarring had achtergelaten, dermate ziek (kahler, volgens een oncologe) en depressief (dysthymie) geworden zijn, dat hij me nog maar vorige week tutoyerend toesprak en prachte of ik je er niet van kon overtuigen om terug te keren naar hier. "Een jawoord van Pleunie?" vroeg ik. "Zulke epea pteroënta kan de voorleesster haar misschien ontlokken, maar ik geloof niet dat ik dergelijke ratio suasoria bezit." De directeur keek mij met zijn welbekende blotebillengezicht totaal verward en flabbergasted aan, vroeg waar ik het in godsnaam over had, en besloot dat dit een overduidelijk gevalletje van laisser-aller – laat gaan – was.

Dus Pleunie: we laten je gaan. Bedankt voor je jarenlange inzet en je ongebreideld enthousiasme. Veel geluk, plezier en rust in de decennia die zeker nog komen. Het ga jou en Leo goed en graag tot volgend jaar!